

Forfatter: Laub, Hardenack Otto Conrad

Titel: BREV TIL: Kierkegaard, Peter Christian FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1873-03-21)

Citation: Laub, Hardenack Otto Conrad: "BREV TIL: Kierkegaard, Peter Christian FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1873-03-21)", i *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)*, Karl Sehønbergs Forlag., s. 257. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002252230-003-shoot-L0022522300030104.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*Fra Laub til Kierkegaard.
Viborg, 21. Marts 1873.*

Kjære Biskop Kierkegaard! Jeg har længe, og lige siden De var her, omgaaedes med den Tanke, at naar jeg var færdig med det, som jeg da havde for, uden at tænke paa, at saa kom det Næste, maatte jeg skrive Dem en Tak for dette Besøg, som var mig og Flere til stor Glæde, og som vi nok kunde ønske gjentaget, og dernæst for hvad der senere efterhaanden er kommet til, — — — da Deres Sidste i Anledning af Viborgs — Doctorens, ikke Byens — Sidste^{*}), — som jeg endnu kun kjender, som da vi talte sammen derom, paa anden Haand, — kom igaar directe til mig, og gjorde, at jeg nu maatte bryde overtvært. Vel laae der netop heri en stærk Opfordring for mig til endnu en Tid at fortsætte min Taushed, fordi det, som her kom, var saa Meget, og noget saa overraskende Nyt, at jeg ikke, Dagen efter at have læst det, kunde sige Dem eller mig selv, om jeg kunde følge med, fordi jeg ikke saaledes har min spredte Sprogkundskab paa rede Haand, og, hvad der betyder endnu Mere, ikke saaledes har den paagjældende bibelske Bog i dens Heelhed og Enkeltheder nærværende, at jeg paa eengang kunde forvise mig om, at jeg har forstaaet, hvad De siger, baade i den sproglige og den digteriske Sammenhæng, hvad igjen vil sige, at jeg behøver Tid til at erfare ved gjentagen Læsning af denne ligesaa svære som mærkelige Bog, om den Fortolkning, hvorpaa De har givet en Prøve, kan gennemføres gennem det Hele, og om jeg formaaer at gjøre det, hvorom jeg indtil Videre maa være i Uvished. Thi vel har jeg — ligesom s. 258De — en stor Tilbøielighed til ved min Læsning i Bibelen, og navnlig i det gamle Testamente, igjennem det Enkelte og Smaa at finde det Store og Hele, — formodentlig fordi jeg er ligesaa aandelig som legemlig nærsynet og ikke kan overskue Meget paa eengang; men just derfor trænger jeg til ved Andres, mere Omskuendes, Hjælp, — hvoraf De maae være Een, — at naae til det Overblik, som forvisser mig om, at jeg har seet rigtigt i det Enkelte. Her er altsaa Noget, hvortil jeg idag maae forholde mig biende og tiende, — ikke sovende, hvortil Deres Ord have gjort for stærkt Indtryk paa mig. Men Eet er der, hvorfor jeg strax og fuldstændigt kan sige Dem Tak, at De har hævdet Kongens Ære saaledes, at ogsaa Viborg maae see Anstødsstenen ryddet af Veien, naar hans Sands ret bliver vaagen for Uskyldigheden i den hebraiske Naturbetragtning, som seer Himlens Magt og Deilighed speile sig i det Mindste og Laveste, endog i det, hvori man med urene Øine og „lodne Hænder“ finder „R.aahed“ i mere end æsthetisk Betydning, — og at han, selv om han i dette Dramas mandlige Personale vil see To, hvor De kun finder Een, maae komme til den Erkjendelse, at der ialtfald mellem Kongen og Hyrden, ligesom imellem Kongen og Præsten efter Sach. 6., maae være Freds-Raad, allerede, i det gamle Testamente, om ogsaa kun for den 72de (og 45de) Psalms Skyld, — men især naar man vil følge disse To ind i det nye Testamente, hvor de maae blive til Een. Og Eet endnu kan jeg strax og fuldt takke Dem for, at De har benyttet Leiligheden til at gjentage, hvad De vel fra først af har meent og sagt, men dog i de sidste Aar lagt en altid stærkere Vægt paa: at det Gamle ikke er anderledes forbigangent, end at det gamle Testamente s. 259 endnu maae følge med i det nye, om ogsaa kun for at minde om: „ikke at jeg har grebet det“, som Betingelse for, at det Næste: „jeg er grebet“, kan staae fast og fremdeles være det Første. — — —